

EX XDOBXE XAN-EXE XEUSURAT .

~~DE M'AVIA QÜEDATA A CASA VÍCTIMA D'UN TERRIBLE MAL DE QUEIXAL.~~

M'havia quedat a casa víctima d'un terrible mal de queixal, que ultra causar-me malestar em desfigurava grotescament la cara. Ademés, portava un mocador lligat al voltant de la cara, per tal de ~~subjx~~ mantenir-me en el lloc precis una pomada, el mal olor de la qual em causava tanta molestia com el mateix queixal. Tinc la certesa que ni els meus amics més íntims m'haurien reconegut.

El meu mal humor s'havia aguditzat perquè des de feia alguns dies una nova circumstància venia a fer-me menys agradable la meva habitació. No us imaginéssiu pas res de bó en llegir aquest mot suggestiu que dono al tros de golfes que varen ésser la meva cambra de treball, el meu dormitori, el meu menjador, en una

paraula, el meu cau, durant una temporada massa llarga. Directament sota teulada, aprofitant l'esquena d'ase d'aquesta, la meva habitació era de mena per a fer bonic a les novel·les o, sobretot, al cinema, però ^{feia de} ~~que fan de tan~~ mal estar-hi. Però ^{tenia canvi} tenia una ~~fixa~~ única finestra deliciosa, que compensava amb escreix tots els inconvenients. Aquesta finestra era oberta sobre una plaça molt alegre, i estava penjada prou amunt per a deixar veure un gran retall de cel. Jo estava enamo rat de la meva finestra.

Un dia, però, un senyor de la ciutat va tenir la pensada de regalar un equip d'escales mòbils als bombers del muni cipi, i als regidors d'aquest els va semblar que obrarien malament si no li feien bastir un monument desseguida. Hom va votar un crèdit extraordinari i es decidí erigir el monument en un lloc céntric, a la «meva» plaça precisament!

Un escultor local va rebre l'encàrrec de tirar endavant el projecte, i a partir de la construcció del pedestal, vaig compren-

dre que el monument i jo no seriem mai amics. A desgrat de tot, el resultat final va sobrepassar les meves previsions. Hom va desprendre dies i dies acumulant símbols i al·legories; el progrés hi era representat en tots els seus aspectes: locomotrius, un avió incipient, com un fràgil estel monumental, una bombeta amb filament de carbó (aquest detall del filament de carbó tenia engrescat el municipi pel seu realisme), la inevitable torre Eiffel, etc., Distribuïdes profusament entre aquest mar d'al·legories, les escales mòbils contra incendis hi eren representades d'una manera manera preponderant. Aixó pel que fa al pedestal. Dalt d'aquest hi havia Prometeus ajagut, amb un gest de derrota, portant a la mà una antorxa apagada, i posant-li el peu al coll, dret, triomfador, hi havia el retrat de cos sencer del generós donant de les escales. Cada vegada que mirava per la finestra i veia tot això tenia un disgust, fins el punt que la finestra va perdre tot el seu valor. Tenia el propòsit decidit de canviar de casa així que se'm

(havia)
presentés l'avinentesa, i àdhuc ~~tenia~~ triat el lloc. Un pintor amic meu tenia un estudi al carrer de la Gavina que m'era agradable per una sèrie de coses, i m'havia significat diverses vegades el seu desig de deixar-lo. Havíem establert un principi d'acord, consistent en la promesa per part seva d'avisar-me immediatament que decidís traslladar-se. Però aquesta decisió s'ajornava indefinidament.

Per tot això, pel meu mal de queixal, pel terrible monument i per la impossibilitat de canviar d'estatge, em considerava força dissortat. A mitja tarda, algú trucà a la porta del meu departament, i després del meu permís d'entrar, concedit amb veu ~~d'energú~~enèrgica d'energúmen, s'introduí un tímid personatge, físicament poca cosa, monocrom, ~~estantís~~ estantís; apart de les seves sabates de pell de vaca, res en la seva persona donava sensació de solidesa. ~~M'allargà~~ M'allargà una lletra penjada a l'extrem de la seva màniga dreta, aparentment buida, fofa, que es movia amb la mateixa mandra que una trompa d'elefant. La lletra era d'un amic amb el qual només ens

relacionavem de tant en tant, per a demanar-nos favors. Em deia, poc més o menys que "el portador de la present era l'autor del monument al senyor de les escales mòbils, i que havent-se donat compte de la si tuació del meu estatge, i més concretament de la posició de la finestra des de la qual es podia contemplar el monument (segons expressió de l'autor) des d'un punt de vista molt favorable, el portador desitjava, gairebé per damunt de totes ^{elles} coses, poguer habitar el meu tros de golfes, i que s'havia dirigit al comú amic per tal d'aconseguir aquella lletra de presentació...."

El personatge monocrom, un cop veié finida la lectura de la ~~XXX~~ carta, em parlà amb un to de veu que desmentia d'una manera singular la seva tímidesa. M'explicà tot el que representava per ell viure aprop de la seva obra, que a mi, en canvi, a ben que em seria indiferent viure a una altra banda, que estaria disposat, naturalment, a pagar un petit traspàs, etc.,

En esguard a la delicadesa que devia al meu amic, l'autor del monument a les escales mecàniques no va pagar d'un cop el meu mal de queixal i tota la resta. Em vaig contenir i de la manera més polida que em va ésser possible, li vaig explicar que no em podia moure d'allí perquè de moment no veia la possibilitat de trobar una altra habitació que em convingués, i que el dia que el meu company del carrer de la Gavina deixés el seu estudi, tal com deia que es proposava fer, jo avisaria immediatament l'home monocrom i li traspassaria el meu estatge. Recordo que varem parlar, encara, una estona del estudi del carrer de la Gavina, fins que, sobtadament, el meu visitant semblà tenir pressa. Em deixà la seva adreça, s'excusà polidament i sortí.

Vaig guardar el paper on hi havia apuntada l'adreça a qualsevol banda (no l'he trobat mai més) i vaig oblidar del tot el meu visitant. Estava freturós de dedicar-me exclussivament als meus malastres.

o

o o

Al vespre d'aquell mateix dia, les meves dolences iniciaven una sensible millora i àdhuc em començava a sentir capaç d'una mica d'optimisme. Per acabar-me d'arreglar del tot, em portaren una lletra del meu amic pintor, el qual em deia que per causes absolutament imprevistes es veia obligat a deixar desseguida l'estudi del carrer de la Gavina, i que per tant, d'acord amb el que em tenia promés, el posava a la meva disposició, a partir de les vint-i-quatre hores següents a la rebuda de la lletra.

Aixó em va produir una gran alegria. Em vaig arrencar la bena que fixava l'ungüent (que ja no em feia cap falta) i des d'aleshores mateix, vaig prendre les disposicions oportunes per al trasllat. Tenia pagat tot el trimestre en curs de lloguer de la meva habitació

actual, i com que em proposava arreglar bé l'estudi del carrer de la Gavina, vaig deixar-hi alguns mobles i objectes vells dels qual volia desprendre'm, fins que s'acabés el temps que mancava per acabar el trimestre, durant el qual ja hauria trobat la manera de separar-me'n de definitivament.

Acabat el termini fixat pel meu amic, em vaig instal·lar desseguida a la nova casa. Tot en ella em semblava deliciós i és que en realitat el canvi havia estat molt favorable ~~perxxxxx~~. Aquesta habitació era ben bé doble espaiosa que l'altra, i tenia dues finestres: una que donava al carrer, i una altra que comunicava ~~xxxxxxxp~~ a un petit terrat.

El primer dia ~~de~~ d'estar-m'hi em sentia plenament feliç. Durant el segon s'esdevingué el primer fet extraordinari de tota una serie que m'havien d'~~xxxxxxx~~ amargar la vida per un quant temps. Hom m'envià un anónim en el qual hi havia escrites aquestes ú-

niques paraules: «Us estossinarem de valent si no deixeu l'estudi». Més aviat em va fer gràcia que altra cosa. Bé estava jo per abandonar el meu car estudi! Es devia tractar d'un bromista de poca imaginació.

Però a partir d'aleshores no passava dia sense que em succeís quelcom desagradable. Una vegada, a la nit, tornava al meu departament, després d'assistir a una lectura soporífera; cal explicar ara un detall intranscendent. L'interruptor que encenia la única bombeta de l'estudi estava situat, per una inexplicable imprevisió amb la qual jo no tenia res a veure, uns quants metres enllà de la porta d'entrada, pel qual, als vespres, era necessari fer unes quantes passes a les palpentes abans de trobar l'interruptor. Doncs bé, aquella nit, a mig fer el camí que portava a la clau de pas de la llum, un obstacle indominable se'm entortolligà a les cames i em va fer caure a terra, amb un ensurt que em privà de respirar uns moments. Capolat, amb l'ànima pendent d'un fil, vaig encendre la llum i aleshores em va

èsser possible d'apreciar el pobre enginy que m'havia malmés tan des-
consideradament. A banda i banda del trajecte que havia de fer, dues
cadires servien de suport a un cordill posat a guisa de parany i em ~~veg~~
vegí obligat a confessar que hom m'havia caçat amb més sort del que
era possible d'esperar. De bon principi el meu astorament fou tan con-
siderable que em vaig oblidar gairebé de la contussió al front i de les
meves costelles ressentides, i àdhuc del meu espant. Com havia pogut
entrar i, sobretot, qui era el meu insospitat ~~enemic~~ enemic? Un exàmen
superficial de l'habitació aclarí desseguida els meus dubtes, en el ~~qu~~
que es referia a la primera pregunta. La finestra que donava al terrat
era oberta. Un dels vidres estava esmicolat, i un cop aconseguit aixó,
introduïr una mà i descórrer el baldó interior, era ben fàcil. Em sem
blava impossible no haver-me donat compte ^{abans} que estava a mercé de
qualsevol galifardeu a qui se li ocorregués jugar-me ^(una mala passada) una broma pesada.
~~Tot amb tot, pel caràcter que revestia el parany~~

Toto amb tot, pel caràcter que revestia el parany no podia anar més enllà que considerar-ho una broma estúpida. Algú que hagués desitjat fer-me mal seriosament, hauria trobat mitjans més segurs i més còmodes de reeixir. Vaig arribar a la conclusió que el meu amic pintor m'havia deixat en herència la persecució d'un maniàtic poca-solta, que podia perdre temps rumiant sorpreses, i fins se'm va acudir que potser l'abandonament precipitat de l'estudi per part del pintor, obeïa a l'existència d'aquest personatge estrafolari.

La precaució immediata que em va semblar necessari prendre, fou entrevistar-me amb la portera de la casa. Aquesta dona em va assegurar que mai, en els seus dominis, havia succeït res semblant a allò que jo li explicava, i que el meu predecessor (m'ho va confiar en veï baixa) havia marxat precipitadament "per una qüestió de faldilles". En el que es referia a la finestra del terrat, em digué que era inevitable, tal com estava situada, que tothom que s'ho propo

sés s'introduís a casa meva. M'aconsellà, finalment, que posés un bon candau tancant el marc de la finestra, ~~XXXXXX~~
~~XXXXXX~~

Em va semblar acceptable la suggerència de fer segu
ra la finestra per medi d'un candau i vaig procedir a instal·lar-lo.
Pel demés, tractava de convence'm que aquella ofensiva anava dirigida
contra el meu amic, i estava decidit a desfer l'equivoc amb la màxima
energia.

La persecució revestí després el caràcter de petites
malifetes, que tenien la virtut d'exasperar-me. Un dia ~~em~~ trobava el
forat del pany tapat amb goma de mastegar (calgué l'ajuda d'un manyà
i d'un fuster, conjuntament), un altre ~~hmm~~ havia tallat la canyeria
que conduïa aigua ~~XXXXXX~~ a l'estudi, una altra vegada fou el fil de
conducció ~~XXXXXX~~ elèctrica etc., Ademés, el meu perseguidor tenia
una cura especial en escriure amb guix sobre la ~~porta~~ meva porta una

serie d'inscripcions en les quals se'm reservava un paper poc lluit. Per pueril que sembli, aquestes inscripcions em ~~desgixia~~ desgavellaven els nervis furiosament. Tenia la portera desolada a força d'escandols, però no n'havia tret res. La pobra dona m'assegurava que no deixava entrar cap desconegut a l'escala, i que ignorava del tot qui pogués ésser l'autor de les inscripcions. Si jo l'hagués trobat en aquells moments el personatge anónim, la meva vida hauria donat un tomb definitiu.

Finalment, la meva resistència s'esgotà. Aprofitant que encara em podia considerar llogater de les meves tranquilles golfes m'hi vaig traslladar novament, derrotat, trist i, conseqüència inevitable de les meves crisis nervioses, amb mal de ~~quixxi~~ queixal. Reaparegueren l'ungüent i el mocador.

A l'endemà es presentà per segona vegada al meu estatge l'autor al monument a les escales mecàniques. Venia radiant, satisfet. Precipitadament, em digué:

- Ja he aconseguit que el vostre amic del carrer de la Gavina abandonés l'estudi. Els meus treballs m'ha costat. Ara espero que complireu ~~quaxxixax~~ el que em teniu promés.

Mentres l'escoltava, vaig observar que d'una de les butxaques de l'ermilla li sortia una barreta de guix. Soltadament comprenia tot el misteri de la persecució.

-De manera -li vaig dir- que sou vos l'autor estúpid de les inscripcions i dels altres prodigis d'enginy, eh? (l'escultor m'havia confós amb el meu amic predecessor en el lloguer de l'estudi, a causa de la precipitació del canvi i m'havia foragitat a mi, creient foragitar-lo ell, a causa del maleit mocador). Doncs us fareu la guitza, perquè aquest estudi no l'haureu mai. M'hi passaré la vida, a desgrat del vostre monument.

A empentes el vaig foragitar, i sortí esverat, sense com-

prendre (ell, probablement, no comprendria
càrret escales avall)

com un farcell lamentable.

Aleshores, en un impuls indomitable, vaig agafar una planxa i, obrint la finestra, vaig apuntar en direcció al monument, segur, a consciència i em sortí el dispar més afortunat de la meva vida. La planxa arrenca de soca arrel el nas de l'efigie de pedra del donant de les escales mòbils contra incendis. Per fi, aquella nit podria dormir tranquil.